

C SURGÓ ÉS V IDÉKE

Társadalmi, szépirodalmi és közgazdasági hetilap — Megjelenik minden vasárnap.

ELŐFIZETÉSI ÁR:	Társzerkesztők:	KIADÓHIVATAL:
<p>Égész évre 8 korona. Félévre: 4 korona. Négyévtérre: 2 korona. Egyes szám ára: 20 fillér.</p>	<p>DE-NAGY SÁNDOR, ügyvéd.</p> <p>MATTER JÁNOS, főgimn. tanár.</p>	<p>Vágó Gyula könyvnyomdája, hova az előfizetési díjak és a hirdetések küldendők. Hirdetések rutinyosan szími atnak.</p>
<p>Régi dolgok új köntösben.</p> <p>Igy nyáron mikor megpendül a sarló, megsuhan a kasza, s a gazda imádás szerű áhítattal fog az arany kalászos ringó tenger letarlásához — a halálnak bő aratása van.</p> <p>A vidéki hírlapok rendőri rovatai teljesen megtelnek a gyermek halandóság fel-orolásával, amelyekről a fővárosi napi lapok, az ország minden részéből beérkező töménytelen „hír anyag” folytán meg sem emlékeznek.</p> <p>A szülői gondatlanságából eredő gyermek szerencsétlenségek nagy száma megdöbbent minden jó lelket, kinek csak érző szíve van, s melegebben érdeklődik a társadalmat fenntartó eszmék iránt.</p> <p>A nyári hónapokban előforduló nagymérvű gyermekhalandósághoz a sápot, — kevés kivétellel, — a szegényebb néposztály szolgáltatja, mely a munka verejtékével harmatozott göröngyön küzd, fárad, szenved, hogy magának és övéinek a télre való kenyeret megkezdhesse.</p> <p>Az idő alatt, míg a szegény földművelő nép a szabad ég alatt, lakhe-</p>	<p>lyétől távol dolgozik, a legtöbb anya otthon hagyja gyermekét, ki minden felügyelet nélkül magára hagyva: tehet bármit, mehet bárhová anélkül, hogy valaki életmentő kezét utánna nyujtáná a biztos veszedelemtől visszarántaná.</p> <p>Olvasóink meggyőződhetnek a magyar központi statisztikai hivatal havi közleményeinek legutóbbi füzetéből, hogy Magyarországon ijesztően nagymérvű a kisdedek halandósága, amely a gyermekek nevelés rovatait, nagymérvben üresen is hagyja.</p> <p>A gyermekeknek patakokba esése lögyonrugatása, összegeése, sertésektől való szétmancangolása, gépekkel való agyonzúzása, szabadon hagyott töltött fegyverekkel való „katonásdi játékaik” — mind-mind kiáltó, írtójelek, hogy a társadalom és az állam kezét fogva, munkálkodással karolják fel az apróság nevelés ügyét. Ne ismerjenek nemesebb feladatot, mint amely az államfenntartó utódok életének megmentését, s szellemi kiképzését van hivatva előmozdítani.</p> <p>Ezek az intenciók teremtették meg az 1891 évi XV. t. cikket. A kis-</p>	<p>dedovásról szóló törvény lenne hivatva, hogy azok a gyermekek, kik a szülői szeretet melegeben ideiglenesen nem részesülhetnek, gondos, körültekintő felügyeletet nyerjenek.</p> <p>Azonban eme törvényünk minden rendelkezése még nincsen végrehajtva. Kihirdették, szentesítették ugyan, sőt még a közigazgatási hatóságoknak is megküldték szentesítés végett — mégis csak itt-ott elvétve találunk egy-egy szerény ovodát, vagy még szerényebb menhelyet.</p> <p>1891-ik év óta nagyon csekély eredményt, számottevő jelenségeket mutathatunk fel. Ott, hol ovóda felállítását írja elő a törvény, csak menhelyet találunk: ahol menhelynek kellene lenni — ott nincsen semmi. Kivétel csak nagyon kevés községben van. Ott sem felelnek meg teljesen a törvény rendelkezésének, a mely előírja, hogy a menhelynek reggeltől estig nyitva kell lenni. E helyett csak a kijelölt órában van tárva, s éppen mikor a munkás nép legjobban van elfoglalva, küldik haza a gyermekeket, vagy kell, hogy éjtelek menjenek, ha csak nem akarják</p>

TÁRCA.

Megértem.....

Me értem, hogy dajka lettem.
Nem akarom s dalolnom kell;
S ró babát, a lelkemet,
Csak dal szóval áltatom el.

Én rem tudom, máként is van
Hogy még akkor is dalolok,
Ha a lelkem elaludt el...
S könyökezik édes álmok

Bizonyosan képzelődöm.
Talán nem is sir a lelkem.
Talán hogyha nem dalolnék,
Ó nem zokogna sohasem.

Dehogy... dehogy... megsokta már.
Neki mindig sirnia kell,
Én meg csak dalolok folyvást
Es dal szóval áltatom el.

Tóth György.

Elhagyatva.

— Nagyvárosi történet —

Alig volt még harminc éves, mikor örökös gyöngékedése miatt elbocsátották a hivatalból, nyugdíjazták. Harminc éves korában egy miniszteri tanácsos sem kap annyit nyugdíjat, hogy tisztességben megélhessen, hát még egy egyszerű hivatalnok, akinek még hozzá fiatal feleségéről s gyermekéről is kell gondoskodnia.

A gyilkos kór már évek óta gyötörte szegényt, de kihuzta valahogy, legalább bejárhatott a hivatalba; végre is azonban a nedves, ködös időjárás leverte lábáról hivatalában felszaporodtak a restanciák, távollétében a főnöknek helyettesről kellett gondoskodnia, aztán jött a jelentés, szabadságlára, nyugdíjazás.

Ámatlan éjszakákat okozott neki a megélhetés fölött való töprengés. S akkor mint őrző s vigasztaló anyaga állt mellette hitve, hogy bátorító szavaival egy szebb jövőhöz nyujtson neki reményt.

Hitt neki. Hisz az anygal biztató megszóllya maga a remény volt.

Hogy az asszony fog ezenül dolgozni értők. Őkös asszony tud kötni, varni, hímezni talán csak megfizetik, ha dolgozni fog. Aztán

„Stearoptinum“

(Olaj-sebtapasz)

Bámulatos gyorsan gyógyító olaj-sebtapasz, amely egyetlen a maga nemében s egy régi család titka.

Budapesten a katonaságnál orvosilag rendelve.
biztosan gyógyítja s a fájdalmat rögtön csillapítja bármily sebeknél: vágás, zuzódás, égés, fagyás, mindeféle kolevény, a női emlők gyuladása és gyülése, a titkos betegségek, kiütések stb.

Egy adag ára használati utasítással együtt 2 korona.

A hatásért kezességét vállal, a mi, ha elmaradna, — a pénzt visszaszolgáltatja a „Stearoptinum“ laboratoriuma.

A pénz beküldésével vagy utánvétellel megrendelhető a „Stearoptinum“ laboratoriumában.

Budapest, VII. kerület, Mexikói ut 88. II. 25

őket az utközben érhető veszélyeknek kitenni.

Minden község, mely 30.000 korona adót fizett; ovodát; 20.000 koronánál kevesebbet fizető falvak pedig — ha csak 15 állandó gondozásban nem részesülő gyermek is van benne — menhelyet tartoznak felállítani.

Tessék most összeszámlálni hány somogyi faluban van ovoda, hányban van menhely? Ha össze fogják ezeket hasonlítani, a menhelyet, illetve ovodát nélkülöző községekkel, s ezeknek számát egymásból levonják — ne csodálkozzanak majdan, ha a gyermekhalandóság száma nem csak hogy nem apad, hanem napról-napra szaporodnak a szomorú statisztika adatai.

Nem is várhatunk e tekintetben javulást, míg a felsőbb hatóságok kényszer eszközöket nem gyakorolnak egyes zsugorított községekre. A tömördek szülői könnyesebb, a számtalan apró sirhalom indítsa szívüket a szigorúságra intező uraim! Az újabb kiadásoktól rettegő falvakat kényszerítsék az ovoda, vagy menhely felállítására.

Az állami, községi, pót, ut, hadmentességi, fegyver, vadászati, fogyasztási stb. stb. adó mellett ne sokalja a község érdemes előjárósága a 2 0 0 pót-pót adó kivetését, amelyből azután az ovónak fizetendő havi 30 korona bér kikerült. Ébredjen fel Önökben Uraim a gyermek védelem köteleességének érzete, világosítsák fel a népet, hogy a gyermek nem nyűg tebor a háznál, hanem hasznos, cselekvő polgára leendő egy olyan hazának, a melyben az apagyilkosnak még mindég meg kellene bocsátanunk.

St. Ernő.

Nyílt levél az alsok-sarkadi közönséghez!

Szomorú igazság, a mit az alsok-sarkadi tűzoltó egyesület törekvő főparancsnokának leveléből olvastunk. Nem kell hozzá kommentár. Itéljen az olvasó:

utóvégre a nyugdíj is csak pár forint, ha nem is annyi mint a fizetés volt, de csak megadja a betevő falatot. Két szoba is fölösleges. Sok jó ember elfér kis helyen. Ők csak három vannak. A vacsora is luxus egészséges embernek, ezentul hat órákor lesz az uzsonna és pontum.

A férj beleegyezett az asszony terveibe. Magához szorította áldó kezeit s belenézett jó ágos szép szemébe, melyeknek sugarai enyhítő balsamként hatoltak gondterhes szívébe.

Ugy tettek, amint az asszony elhatározta. Az asszonyka dolgozgatott s gyönyörű kézimunkáit szívesen fizették meg az előkelő tisztekben. Igaz ugyan, hogy ebből a keresetből alig futotta ki az orvos és a patika de utóvégre mégis csak valami a konyhára.

A férj aggódni kezdett.

— Ne menjünk kisebb lakásba?

Az asszonynak új terve volt.

— Megszoktuk ezt a kis szobát, minek hagynók itt, ha jól esik itt lennünk. Az igaz, hogy sok a lakbér, de vajjon nem nélkülözhetjük-e a nagyobb szobát? Vajjon, ha albérltet adnók? Kapunk érte husz forintot havonta.

— Micsoda? — jegyezte meg a házmesterné kinek szakértő tanácsát kérte az asszonyka. Ilyen szép asszonyka, mint a nagysága, huszonöt forintot is kap.

Es ónagságát meg sem sértette ez a csuf megjegyzés. Utóvégre egy jó tanácsért

Nem múlik el nap, hogy az ország egyes vidékén föl ne űné fejét a vörös kakas. Néha egész községeket hamvaszt el, s lakói földön futókká, koidusokká lesznek. Ennek oka pedig főként abban leli magyarázatát, — hogy dacára a tűzrendészetre vonatkozó miniszteri rendeleteknek, — nem csak hogy sok községben nincsenek a tűz oltására begyakorlott egyének, de a tűz oltáshoz szükséges alkalmas szerelvények is hiányzanak. Némely helyen pedig, — ha be is szerez a község egy-egy fecskendő: szakértők hiányában azok megrozsdásodnak, hasznavehetetlenekké válnak. A mi községeinkben. Alsok-Sarkadon is megalakult néhány erélyes férfi buzgólkodása folytán az önkéntes tűzoltó egyesület és már néhány év alatt, — a község és magánosok támogatásával fel is van mentő eszközökkel szerelve. De még igen, igen sok felszerelésre lenne szükségünk, hogy a tűz oltás terén, — a mi sajnos oly sokszor igénybe veszi testületünket, — méltóképen megállhassuk helyünket.

Tűzoltó egyesületünk mindent elkövet, hogy a még hiányzó szerelvényt be szerezze; azonban az ez irányban tett minden nemü erőlködése — népünk lanyhaságán, részvétlenségén hajó törést szenved. Hogy testületünket fentarthassuk, — a két község által megszavazott csekély dotációján kívül, — még pártoló tagok segélyére is kell támaszkodnunk, sőt egyleti vagyunk gyarapítása céljából néha tánc mulatságot rendeznünk. És e részben is elmondhatom, hogy községeinkben különösen tavaly óta, — a mikor is a járási főszolgabíró úr többeket megbírságot azért, mert tűz oltásnál jószágait víz hordásra alkalmazni nem akarták, — pártoló tagot nyerni teljes lehetetlen. És ha Csurgó igen tisztelt közönsége nem pártolná egyesületünket, — hála és köszönet érte, — az alsok-sarkadi tűzoltó egyesület, — az ezen két község élnetetlen közönyössége miatt kénytelen volna megzúnni. Hogy mennyire rá illik e kifejezés sokakra, kitűnik már

abból is, hogy a tűzoltó testület által saját pénztára javára f. hó 22 én, belépő díj mellett tartott nyári mulatságra, — a nélkül, hogy egy fillért is fizettek volna, még a jobb módúak is, de az előjárók közül is egyesek, dacára a figyelmeztetéseknek, — be voltak költök és alig engedtek helyet azoknak a tisztességes vendégeknek, kiknek résztvétele nélkül mulatságunk alig sikerült volna. Sok volt tehát az alsok-sarkadi közönség, — de két szolga és négy tisztességes polgáron kívül egyik sem fizetett be; hanem inkább azt mondották: „jobb a belépő díjat meginni.“ — Ez jellemzi az alsok-sarkadi közönséget, a melyről igazán el lehet mondani, hogy bennük még a tisztességnek a legkisebb szikrája sincs meg. Hanem aztán, ha az Isten haragja, vagy más elemi csapás látogatja meg őket, akkor eszükbe jut, a részükről a legesélyesebb méltánylásban sem részesülő tűzoltóság, akkor igénybe veszik önfeláldozó működését, de azt, hogy ennek az emberbaráti célra alakult testületnek anyagi segélyre is van ám szüksége, — a szerencsétlenség elmúltával, — hamar el felejtik.

Mutassák meg tehát, hogy nem mondok igazat, hazudtoljanak meg az által, hogy testületünk pártoló tagjává lesznek mennél tömegesebben és én látva az ez irányban kifejtett buzgóságukat, látva azt, hogy félre ismertem őket, róluk ezután a legmelegebb elismerés hangján fogok megemlékezni.

Cserti József
tűzoltó parancsnok.

H i r o k.

— Dr. Welles Gyula Rabbi távoztása. A helybeli izraelita templomban a hitközség érdemdús R. Bija, kit Nagy-Bittse választott meg papjává — július hó 29-én tartotta az utolsó — bucsuzó — istentiszteletet. Magvas és lendületes bucsubeszède oly annyira meghatotta az egybegyűlteket, hogy hangos zokogásra fakadtak. Most érezték a hívek, hogy mit és kit veszettek ezen önzetlen, lelkes és szépképzetségu, ékesszóló lelki-

Az asszonynak arcába szökött a vér, mint a tetten ért bűnösnek, de zavarát elrejteti igyekezett.

— Kételkedel?

A beteg azonban, mint minden hasonló társ, élénk megfigyelő tehetséggel átlátott a szítán. Becsukta szeméit, mintha aludnék, pedig csak azt akarta, hogy könyben uszó szeméit ne lássa az asszony. Szempilláin keresztül is azonban nagyon jól látta, hogy az asszony a tükör előtt kényeskedik. Minek is tenné? Tán csak nem a betegnek akar tetszelegni?

Dehogyan is! Reggel volt, a beteg és a gyermek aludtak, elmenni készült, hogy vízszá vigye az elkészített kézimunkát. A csinos asszonynak fobbán fizetnek, azért csinostotta magát.

Mikor a sovány, kiaszott ember magára maradt, kilépet az ágyból s felnyitotta a szekrényt. S ime visszatántorgott attól, a mit látott. Számos tégely, kenőcs, szépítő porok, illatszerek s más olyan dolgokat látott, a melyek elősegítik a női bájokat.

Hogy miből, honnan szerezte, azon nem igen gondolkodott, de sejtette, hogy ugyanolyan forrásból fakadtak, ahonnan a gyógyborkok, a sok drága konyak, huskivonat s más eféle, melyeket az ő számára vett.

A féltékenység iszonyu gyanút ébresztett szívébe.

Leült a tenyerébe hajtva fejét, sirt, a gyermek felébredt.

szívesen vágja sebre az ember a gorombaságot is, ha a jó tanácsra szükség van. Kiszámította a gondos asszonyka, hogy az albérlő fizetne akkor háromszáz forintot s ők ép ingyen lakhatnának.

Táblát függesztettek ki a kapura s mindjárt másnap föl is vette a lakást egy fiatal városi mérnök huszonöt forintért.

A dolog hát ment volna valahogy, annál is inkább, mivel az albérlő is kedves, előző keny ember volt. Amint a családot megismerte, át-átjárogatott a kicsiny szobába s ott az ő fiom pszichológiájával oly pompásan tudott a csevegésbe vigasztalást, vegyíteni hogy a kis család szinte magasztalta jószágát.

Hány örömkönyt hullatott a szegény szép asszony, mikor ugy négy szemközt a mérnök ur meleg napsugárral vigasztalta, hogy akkor dől e vizik a beteg, ajánlani fogja egy abbásiai ismerősének, ott jobban lesz, s friss egészségben jön vissza boldog családi körébe.

Sirt a szép asszony s vigasztalója iránt annyira el volt telve hálával, hogy a szokatlan kézszerítést a bizalmas közeledést sem vette olyan zokon. Hisz mi mindent meg nem tenne a családi boldogságért.

A betegot heves köhögési roham fogta el és az asszony befutott hozzá. Férje lihegve vonta magához.

— Ugy-e, hogy nem hagysz el, ugy-e, hogy engem szeretsz? Jó vagy hozzám!

pásztorok távozása által! — Adja Isten, hogy a megárvult hitközség minél előbb ilyen lelkes pap vezetésének áldásában részeltessen! De viszont szívből óhajtjuk, hogy a távozó lelképásztort az Eg. áldása kísérje új tágasabb színhelyére működésének, hogy láthassa az Isten, a Haza és az Emberiség érdekében kifejtendő önzetlen, fáradtságos munkájának sikereit!

Vizbefut. Fűföldi mentek f. hó 28-án Borna Ferenc, Kisházi János és Boda István lejesmajori legények a közeli tóba. Itt történt a szerencsétlenség. Borna Ferencet tréfából, a mely mindenestre esztelen tréfa, vagy gonosz szándékból a tó közepébe esalták, a hova bele is fult. Az úgy most a járásbíróság elé került.

Közgyűlés. A somogy megyei ált. tanító egyesület évi közgyűlését Lengyelötiban f. hó 1-én tartotta meg. Elnöki megnyitót **Bárdny Gyula** elnök tartott. A közgyűlés többi pontjai: főjegyzői jelentés (Hollói István); pénztárnoki jelentés és pénztár vizsgáló bizottság kiküldése; **Szabady Sándor** felolvasása a szociálmusáról; indítványok: e pontnál **Mészáros Gábor** balhási tanító fontos újítást hozott elő, azt, hogy a tanítói gyűlések jegyzőkönyvei nyomtatásban is megjelenjenek, hogy a gyűlésen meg nem jelenhetett megyei tanítók utólag értesüljenek annak lefolyásáról. Az indítvány úgy nyert megoldást, hogy a megyei tanfelügyelő a nyomtatás költségei magára vállalta. Pénztárvizsgáló bizottság jelentése, költségvetés és segélyezés. Tagok felvétele. Elhatározták, hogy a jövő évi közgyűlést **Bircson** tartják. A közös ebédre a tanítók háza javára a vendéglős minden teríték után 40 fillért juttatott át. E célra befolyt 39 korona 20 fillér. A pénztárnokjelentése szerint: a som. m. tan. egyesület se gály alapja 8620 kor. 90 fillér, melynek kamataiból jelen évben 60 korona fog ki osztatni. A tanítók házára összesen 420 korona 70 fillér gyűlt be, melyhez a csurgói takarékpénztár 40, a somogy csurgói pedig 20 koronával járult. Ezen összeg a múlt évben felajánlott 4000 koronás alapítvány részletlesztésére lesz fordítva. Elnöknek egyhangúlag ismét **Brányi Gyulát**, főjegyzőnek **Horváth József** képző int. tanárt választották meg, a tiszttakar többi tagjai maradhat. A gyűlést bankett követte. A megyei tanítószög majdnem teljes számban megjelent. Lengyelötói város előzárása dícséretet érdemel a tüntető rokkonszenyvert, melyvel a tanítókat fogadta.

— P. pi, papa! — hívta.
A papa jó kedvet disputált magára, ölébe emelte a kicsikét s össze-visszaölelte. Szenvédélyes szorongatásával és csókjaival a kicsibe is belehelte a gyilkos kórt.

— Soha se tudd meg kicsikém az anyád gyalázatát! — mordogatta magában. Az asszony meghökken, mikor visszajövet gyermekével a földön játszadovva találta a nagy betegot.

Este már lázban, magánkülvül volt. Az asszony kétségbeesetten vonaglott lábainál, átölelte térkeit és zokogott.

— Csak mégegyszer látnám frissen! — Az orvos az agóniát konstátálta.

Egy pillanatra még magához tért, hogy egy pár szót suttogjon feleségének.

— Köszönöm, hogy feláldoztad magadat értem!

Aztán fáradtan esukta le szempilláit és meghalt.

Az özvegy, mint egy Madonna térdelt a szob. közepén és imádkozott:
„És bocsásd meg...”

Rabert a tetemre.
Oh ha megmenhatha volna az igazat. Oh ha védhette volna magát! Ha kérhetné, hogy vigye magával a másvilágra!

De az már nem hallott semmit sem; még a gyermeke sirását sem.

Mikor az asszony magához tért, már a ravatalon feküdt a férje. Gondos baráti kéz emelte neki a ravatalt a k. c. ny szobában; a visszamaradtokról is az első pillanatra az gondoskodott.

Egy levél adott felvilágosítást arról, hogy a mérnök úr rendezte így.

„Asszonyom” — így szólt a levél. —

Derék életmentők. Majdnem nagy szerencsétlenség történt f. hó 29-én, a Pappalomban, a mely könnyen végzetes kimenelelt lehetett volna három ifjú emberre nézve. Két csónak összeütközött s az egyik elmerült a mély vízben. Hármán ültek rajta: **Gerőcs Sándor**, **Hauptmann Béla**, tanító növendék és **Kosztelenszki János**, kik közül egy sem tudott úzni. Hogy mégis megmenekültek a halál torkából, az a másik csónakon ülő **D. utch Márkusz**, de még inkább **Kluger Sándor** érdeme, ki vakmerő elszántsággal mentette ki egyenkint a már-már fuldoklókat. Az ő csónakjukon már négyen ültek, így heten eveztek ki folytonos veszedelem között a kis lelekvesztőn. Tán okunk ebből a kis leckéből azok, kik oly vakmerően kockára teszik életüket.

Szomorú hír. Városunknak egykor szép tekintélynek örvendő férfia halt meg ott, hova könnyelműsége, kevés belátása sodorta, — a kaposvári fogházban. Talán a jövő gondolatától való rettegés, talán a lelkiismeret mardosása, mit szerencsétlenné tett családjának sorsa okozott, sietette halálát; jött a sürgöny: **Neuhaus Bence** meghalt. Mely részvétünknek érdemlő családjá, elutazott temetésére. **Neuhaus** büntetése november elsején tellett volna le Talán jobb, hogy nem érte meg. Adja meg neki a Mindenható azt a nyugalmat mit élete végső éveiben nem élvezhetett. Nyugodjék békéban.

Ki a legény a csárdában. Hangos jó kedvvel mulatott **Hovesár Vendel** lizsói kurtakoremban, a mikor bealított **Vargovics Ádám** éjjeli őr és figyelmeztette, hogy legyen vége már, menjen haza. Ámde majdnem szurdalta, el tébe került az öregnek ez a felszólítás. **Hovesár** megölte. Mondják, régi haragosa volt **Vargovics** nek. Most várja büntetését.

Napszurás. A napokban rekedő hőség feküdt meg a levegőt. Mindenfelől érkeznek a hírek, hogy emberek esnek össze az utcán a nagy meleg miatt. Különösen nagy városok lakóira lehet tarthatatlan az az időjárás. Azonban kis városi vagy falusi emberek sem bujhatnak el mind a hársra, így az arató munkások. A héten határunkban öt kapott közülök napszurást, mind az ötön a városi járvány kórházban fekszenek, három élet-halál közt vívódik.

Bujdosó gyilkos. **Horváth Győri Kakas** József nem az utolsó ember érdem tekintetében. Többek között már kétszer volt fogva évekig. Hogy legutóbb haza került,

Ne vegye rosz néven, ha ezzel a csekélységgel igyekszem gondjait megosztani, de szomorú kötelességemnek ő merem evvel viszonozni azokat a kellemes pillanatokot, melyeket körében töltöttem.

Nyomorult, nyomorult! — kiáltotta a szegény, s elhajította magától a szentes bankókat, melyek a levélben voltak mellékeve. Átfutott a férje ravatalához és a koporsóban is ölelte csókolta a boldogultat.

— Bocsás meg, hogy érted vétkeztem! — zokogta.

... Aztán elköltözött valahová messze a külvárosba, egy kis szobába, hova a külvilág zajai elől elzárkózott a kis fiával.

S miközben ke tejökért dolgozgatott, észre sem vette a nyomort, mely roham lépésben közeledett feléje. Arcának élénk pirját halványra festette a gond, a gyöttrődés. Amit két keze munkájával keresett, az betevő falatnak is kevés volt számukra, az orvost, amiért kis fiát gyógyíttatta, mosolyával fizette. Jó emberek lakást is adtak hitelbe, majd ha jobb idők járnak, megfizeti.

Eh, végre is megunta ezt a tengődést! Hogy végre gyermekét is elveszítse? Nem! Ha már Isten az angyalok közé szánta, vegye őt is magához ebből az árnyékvilágból!

Fagyos hideg volt odakünn. A beteg szervezet nem tűri a hideget. Befűtött hát a szobában, megrakta a kályhát szénnel, s mikor lefeküdt, nyitva hagyta a kályha ajtaját. Reggel már a másvilágon ébredt kicsi fiával...

Megölte őket a kiömlő szélvész.
Romhányi Sándor.

szintén erre igyekezett érdemet szerezni, mert ő jobban érzi magát saját bevalása szerint a börtönben, mint a szülő falujában **Iháros-Berényben**. Egyáltalán nem is tartózkodott otthon, hanem **Nagy-Bajom** körül csavargott és viszonyt folytatott névrokona **Horváth József** bajomi gazda ember feleségével. Mikor aztán a másik **Horváth József** a család nyomára jött, akkor leszúrta őt a **N.-Bajom** melletti **Uj Major** pusztán. Most büdösök a csendőrség elől, a mely erélyesen nyomozza.

Gőre Gábor Csurgón. Csak a hasonmárától leszen szó. Mert hogy az eset nem a valód: **Gőre Gáborral** esett meg, hanem egy másik és még egy másik gatyás emberrel. Színhely az **Aigner** bodegájának előcsarnoka.

Aszondi az egyik:
— Hallotta ke, hogy mögötték **Kumbert** olasz császárt?

Nem én, — álmétkodik a másik, — osztán hun?

— Hun? — hát **Kinában!** — Még azt se tud ke?

— Hát mi lösz most?

— **Mie? A?** hogy viszik a ke fiát is mög az enyimet is **Nyiregyháza**ról **Emorikába**.

Ebből a párbeszéből **Aaiguernek** lett legkevesebb haszna, mert fizettek és elmentek haza.

El is megy az ember ivó kedve az ilyen beszédől!

Csarnok.

Levelezés.

Kedves, Harmadik Társszerkesztő Úr!

A latin mondás, hogy tres „faciunt collegium” most csakugyan beválik. Hármán vagyunk, kepezünk tehát, ha nem is szent, de háromságot.

Az atya, ki a kelethódító macedóninak nevét kétszeresen is öröklé, **Gömörben** gyűjti lapunk számára az eszmeanyagot; a fiú már mint én, a **Balaton** mellé ment, hogy mert a **Jordán** vize messze fekszik, a **Balaton** hullámaiban újra keresztelkedjék meg és ugyanakkor hallássék az Ön, mint a „**Csurgó és Vidéke**” mostani lelkének a szava: Ez az én kedves fiam, a kiben nekem kedvem telik; mert, lám, még talán **Ószdrie** se ment és máris ír a lapszáma.

Igenis irok, hogy megelőzzem az írást ígéretöket bár igen-igen sovány a tartalom, melyet mostani soraim vázolni fognak.

Mindenekelőtt kijelentem, hogy sem gyors sem tehervonaton nem utaztunk. A délelőtti vegyesvonat szállított el **Gyékényesre**, hol ötnegyedórás várás helyett másfélóránál tovább időztünk; mert arató emberek igyekeztek **Kereszturra** és csak akkor jutott eszükbe a jegyváltás, mikor már-már indultunk kellett volna.

Azért **Kanizsára** értünk és át is szállhattunk a **Budapest** felé induló vonatra, de mégis némi kedvetlenséggel: a mennyiben a **Csurgón** vett villás-reggeli miatt korállottuk volna a **gyékényesi** ebédet, **Kanizsára** pedig később érkezvén, nem ebédelhettünk. Szerencsére, hogy volt számomra tartogatott, félig már savanyu cilindert tejtünk: s így ezzel csillapíthattuk legalább is a szomjaságot, nem kis álmétkodására a ve'ünk utazók-nak, kik valószínűleg egymással versenyző iszákos kompániának, tarthattak bennünket, mert sötét volt az üveg s mi pohár nélkül fogyasztván a savanyu lét, akár **badacsonyi** bort is tételzhettek föl a cilindres flakóban.

Egyébként igen szerencsésen utaztunk. Ablakok ajtó nyitva voltak s egyikünk sem hült meg. Az időjárás módfelelt kedvezett. Az égen egy párányi felhő sem volt látható sehoh, legfőlebb az országoton a szirokkó fulvalma láttatott egy-egy porfelleggett, mialatt a nap sugarai összes lehet melegjüket reánk löveltek: úgyhogy, leginkább a vonatmegállásnál, az atléta természetek is kapkodtak a levegő után, akár a tudóveszes, m dőn a végét járja; hőlgyeim két legyezőt is elroutottak a friss ájer készítésében; én a ki egy évtized óta majd minden harmadik esz-

tendően fél lábammal a sirban állok, csak Balaton Szt.-Györgyön túl kezdtem elbúcsúzni elhaltaságomból.

A Balaton údebb levegője magamhoz térített. De meg a gondolat, hogy akár bizonyítvánnyal igazolhatom, hogy a baba által végzett fürdőzés óta magam is meg mertem fürödni: leiket öntött belém.

Néztem közbe a Balaton partját. Hogy regényes, azt már sokan mondták s Kisfaludy Sándor, meg Berzsenyi és mások számosan meg is énekelték. — Én, a ki Balaton mellett való utaztamban kholeriko-melan kholikus hangulatban voltam, nem a fenséges panorámát néztem, hanem egy-egy fél-lábon álló, melázó gólya ragadta meg figyelmemet, majd a fel-fel rebbenő s lecsapó halász madár halászata érdekelte.

A magányos gólya talán éppen a fölött melázott el, hogy 20-30 év előtt a balatonmenti falvak keményein mindenütt ott kelepelték társai, míg ma a számuk nagyon lecsökkent; a halász madár pedig talán vissza gondolt a halban dúl régi Balatonra, melytől ma ká fődrol kell hozatni halikrát, hogy a nemes hal ki ne pusztuljon a helyföldi Magyar Tenger-ből.

Ha kevés is a gazló gólya, más gólya az év minden szakában sokszor megfordulhat a somogyi Balatonpart közséjében, mert anyai görő s egészséges gyerekekre mosolyog felénk majd minden udvarból, hogy, ha tisztábbak lennének, anyajelseregelnék tartanák őket. A Schenk-féle kormányozható gólyára gondolnak-e polgártársaink, nem tudom; de úgy látszik, hogy arányosan van elosztva a szám a fiúk és leányok között.

De, hogy a dologra térjünk, hosszú szomjazás és a ruhán keresztüli szinte habot verő izzadás után Semesre értünk, a hol várt ránk az Ószödon nyaralók deputációja s várt az értünk érkezett ószödi alkalmatosság.

Az alkalmatosság gabonatermést szállító hosszú somogyi szekérből állott, a mely ment pakkunk talán még Gyékényesen p hent, felszált a feleségem kis unokahúgával, én meg az urakkal Balaton mentén indultam a közeli Ószödre a fürdő kabinok felé, hogy szabaduljak minél előbb a forróságától s lohaszszam a szinte gutakéretű éretést okozó bosszú-ágot, melyet a pakkok meg nem érkezése támasztott.

Hogyan ne lettem volna bosszú? Hogy fogunk aludni, ágynemű nélkül? Hogy fogunk főzni konyhaedények nélkül? Hogy fogunk fürdeni fürdőruha nélkül? Szinte elképzeltem, hogy kis hugunk a dívánon fog aludni s ide semmi sem szüségé csak álmoság! feleségemnek a kézi kosarat szán'am vákosul a bene lévő kalacsossal egyetemben, takarcú pedig nyárikendőmet, magamnak a kiegészítést jelöltem fejphen-e-öl minden egyéb nélkül, mégis azzal a hátsó gondolattal, hogy legalább egy liter tejet szerzek a faluban éjszakára s ha aludni nem tudok, mert bort innom nem szabad, tej mellett virrasztom át az éjszakát.

Nem szegyen'em azonban bevalani, hogy sokkal jobb szállásadóra és fürdőkre találtam, semhogy kinalvást kellett volna aludni, főz-nük konyhaedények nélkül és természetesen kosztumban fürdentünk.

Ma már rendben vagyunk. De egy-két egyéb apróságról a jövő levelben. Most csak annyit, hogy két napi impreszióm után Ószö-döt némi tekintetben felvilágosodott közseg-nek tartom. Így vasárnap reggel vagy a szobaablaknál, vagy a tornácban esetet tart kezében a polgár s beszappanozván arcát, borotválkozik; vagy az udvar közepén ül egy másik és szomszédja vagy komája végzi ná-la nyirógép nélkül a hajnyírást és meg hogy nem a reggeli hajnali órákban dobolják ki a közséjéleli tudnivalókat, a mint pl. Csurgón az már megesezt, hanem vasárnap este felé, a mikor a polgárság vagy az udvarban ül, vagy az alacsony kopura támaszkodva esendesen elpipálgat.

Ámde végezek, kedves Mézes úr. Ön-nek nehéz napjai vannak most. Ha Sándor gusztusa szerint ír, lehet, hogy én neheze-lek; ha az én izlésemet követi, Sándor búr-tom talál haragudni; ha teljesen a maga szárnyán szalong, talán mindketten elége-detlenkedünk.

Mindegy kúlomben Uram! Köszönettel tartozunk Önnek, hogy egyidőre vállainkról a terhet levenni szives volt s én azért sem ha-ragszom meg, a saját írományomat is a pirkosárba dobja! de szerkesztői izenetet intézzen ám a furdőző és vakációzó munkatársakhoz, megfenyegetvén őket, hogy kiteszi a neveiket, ha minél hamarabb vezéréikkel-ke elő nem állanak. Verset csak az ismert ke-ektől fogadjon el; mert úgy tudom, hogy egy láda verset átadtam Önnek a szerkesz-tőség írományainak közéhez való juttatása alkalmával. Isten velünk

Ószöd (Somogy m.) Matter János.

1899. v. 638[5] sz.

Arverési hirdetmény.

Alulírott bír. kiküldött az 1881: évi LX. t. cz. 1112. § a értelmében ezennel köz-hírté teszi, hogy a csurgói járásbíróóság által 1899. V. 637 és 638 sz. végzéssel a Somogyi úrvölgyi lakosság részv. tsz. g. lakos végrehajtó javára (Gyöbölő) Perecz Dime és Rozs István és Rozs István és Rozs István sudi lakosok ellen 400 kor. és 400 kor s jár erejéig elrendelt végrehajtás

alkalmával bírőilag lefoglalt és 606 kor. be-esütő, koci, szalma, szőna, stb-ből álló in-góságok nyilvános árverés útján eladatnak. Mely árverésnek a helyszínen, vagyis Surdon Rozs István és Dime István, végro-hajtást szüvedett lakásán leendő eszköz-leszre az

1900 évi augusztus hó 7 ik napjának déli-előli 9. órája

kitűzetett és ahhoz a venni szándékozótat oly megjelgyezéssel hívatnak meg, hogy az érin-tett ingóságok ezen árverésen az 1881: LX. t. cz. 10 § a értelmében a legfőbbet ígerő-nek becsáron aul is eladatni fognak

Az ingóságok vételára készpénzben lesz fizetendő.

Egytural az 1881: LX t. cz. 111. §-ának rendelkezéséhez képest felhivatnak mindazok-kik elárverezni rendelt ingók vételárából a végrehajtó köve-cseset előzőleg kielégítéshez joget tartanak, hogy elsőbbségi bejelentéseiket az árverés kezdetéig alulírt. bírósági ki-küldötthez egy példányban írásban adják be vagy szóval bejelentés.

Kelt Csurgó, 1900 július hó 27 ikén.

Ullrich Ede

kir. jbir. aljegyző. jbir. kiküldött

Csurgón kapható:
FISCHER SIMON
jól felszerelt fűszer és csemege
kereskedésében. 19 - 20

Pénzkölcsönt

kaphatnak, leggyorsabban minden elfogadható visszafizetési feltételek mellett:

KATONATISZTEK, KÖZTISZTVISELŐK, HIVATALNOKOK, NYUGDIJASOK, KERESKEDŐK, GYÓGYSZERÉSZEK, ORVOSOK, NAGYVÁROSON, KISVÁROSON, FÖLDBIRTOKOSOK, LEVÉLTÁRSZOBOSOK.

és minden hitelképes egyén továbbá: minden jogi személy

VÁROSON, KÖZSEGEK, EGYLETEK és TÁRSULATOK; JELZÁLOG KÖLCSÖNÖK és KONVERTÁLÁSOK kieszközöltetnek:

az:

FÖLDBIRTOKOK

VÉTELE és ELADÁSA

az ország bármely részén továbbá földbirtokoknak budapesti-bérházakra való ELCSERÉLESE

KÖLTSEG NÉLKÜL lebonjolattanak; FÖLDBIRTOKOK megvétele kevés tőkével, vagy a terhek rendezési elvállaltatnak a legpontosabban

az:

"ÁLTALÁNOS FORGALMI ÉRTESÍTŐ"

Budapest, VII. Eke-sőket-könyvt. 20. szám. Magyarányszám 50, állérs. (b-elyegokben is beküldhető) 6-26